Eduskunnan hallintovaliokunta
HaV@eduskunta.fi

Viite: Hallintovaliokunnan lausuntopyyntö Keskusrikospoliisille (Perusmuistio EU/508/2022-OM-25, liittyy eduskuntatunnuksiin U 73/2022 ja UJ 7/2023 vp)

Keskusrikospoliisin lausunto eduskunnan hallintovaliokunnalle

1 Toimeksiannosta ja vastauksesta

Hallintovaliokunta on pyytänyt Keskusrikospoliisilta kirjallista asiantuntijalausuntoa Oikeusministeriön 17.11.2023 laatimaan perusmuistioon (EU/508/2022-OM-25, joka liittyy eduskuntatunnuksiin U 73/2022 ja UJ 7/2023 vp) eli valtioneuvoston kirjelmästä eduskunnalle Euroopan komission ehdotuksesta Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi varojen takaisinhankinnasta ja menetetyksi tuomitsemisesta.

Nyt kyseessä oleva perusmuistio liittyy vireillä olevien trilogineuvotteluiden kysymyksiin Euroopan neuvoston, parlamentin ja komission välillä. Suomea neuvotteluissa edustaa Oikeusministeriö ja poliisin kannanotoista ministeriöiden välillä vastaa Sisäministeriön poliisiosasto. Direktiivineuvotteluiden kuluessa Sisäministeriön poliisiosasto on ollut aktiivinen ja ottanut huomioon myös Keskusrikospoliisin esittämiä näkemyksiä aiheesta.

Keskusrikospoliisi on aikaisemmin toimittanut hallintovaliokunnalle samaan asiakokonaisuuteen liittyvät lausunnot 6.10.2022 (U 73/2022 vp) ja 15.5.2023 (UJ 7/2023 vp), joissa Keskusrikospoliisi on perustellusti esittänyt näkemyksensä keskeisimpiin neuvotteluissa huomioon otettaviin asioihin.

Tässä Keskusrikospoliisin lausunnossa otetaan kantaa ainoastaan Oikeusministeriön viimeisimmässä perusmuistiossa esiin nostamiin seikkoihin (EU/508/2022-OM-25).

2 *Suomen kanta*

Keskusrikospoliisin pitää kannatettavana, että järjestäytyneen rikollisuuden torjunnan keinovalikoimaa kehitetään. Keskusrikospoliisi kannattaa yleisesti parlamentin ehdotusta siitä, että luetteloa osana rikollisjärjestön toimintaa tehdyistä rikoksista laajennetaan (perusmuistio s. 2 - 3).

Euroopan unionin jäsenmaiden rikoshyödyn jäljitystoimistoilla (Asset Recovery Office) tulee olla kattava tiedonsaantioikeus kaikenlaiseen rikoshyödyn jäljittämisessä tarvittavaan tietoon. Keskusrikospoliisi pitää tarkoituksenmukaisena ja kannatettavana sitä, että poliisilla on suora ja välitön

pääsy osaan eli poliisilla jo olevaan tai poliisille myönnetyin käyttöoikeuksin eri rekistereistä saatavilla olevaan tietoon. Sen sijaan osa rikoshyödyn jäljittämisessä tarvittavista tiedoista on yksityisten tahojen tai muiden viranomaistahojen tietoa, joten vastaavasti kuin jo nykyisin, suoran käyttöoikeuden sijaan tämän osalta kyseeseen tulee pikemminkin poliisilain mukaiseen pyyntöön perustuva pääsyoikeus.

Keskusrikospoliisi pitää välttämättömänä, että Euroopan unionissa rikoshyödyn jäljittämisen keinovalikoimaa kehitettäessä huomiota kiinnitetään myös asianomistajan vahingonkorvausnäkökulmaan. Kansallisesti tätä puoltaa se, että Suomessa rikosprosessiin sisältyy esitutkintavaiheesta alkaen esitutkintalain 1 luvun 2 pykälän mukaisesti pyrkimys myös asianomistajan vahingonkorvausten turvaamiseen. Vastaavasti Euroopan unionissa pelkän rikoshyödyn jäljittäminen ei ole riittävää ottaen huomioon sen, että uhrin oikeudet eli vahingonkorvausnäkökulma sisältyy jo sellaisenaan varsinaiseen omaisuuden turvaamisinstrumenttiin eli EU-jäädytysasetuksen 2018/1805 artikloihin 29 ja 30. Toisin sanoen omaisuuden jäljittämisen keinovalikoiman ja sen jälkeisen omaisuuden turvaamiseen käytettävän instrumentin käyttöalan tulee vastata toisiaan. EU-jäädytysasetusta 2018/1805 soveltavat Euroopan unionin jäsenmaat pois lukien Irlanti ja Tanska eli samat jäsenvaltiot, jotka nyt käyvät neuvotteluja direktiivistä.

Uhrin oikeuksia käsitellään myös nyt kyseessä olevan perusmuistion artiklan 18 yhteydessä (s. 5). Keskusrikospoliisi kiinnittää huomiota siihen, että edellä olevassa kappaleessa esitetyin perusteluin jäsenvaltioiden esittämät näkemykset direktiiviin sisällytettävästä uhrin eli asianomistajan vahingonkorvausnäkökulman poisjättämisestä vaikuttavat vajavaisilta. Edelleen perusmuistiossa viitataan neuvotteluissa esille tuotuun direktiiviin 2012/29/EU. Viimeksi mainitussa direktiivissä säädetään 1 luvun 1 artiklan mukaisesti yleisistä ja yleisluonteisista säännöksistä, kuten esimerkiksi siitä, että rikoksen uhreilla on oikeus saada tietoa rikosoikeudellisista menettelyistä. Saman direktiivin 14 artiklassa säädetään uhrin oikeudesta saada korvausta kuluista sekä 15 artiklassa oikeudesta omaisuuden palauttamiseen. Edelleen direktiivin mukaan edellytykset tai menettelymääräykset, joiden nojalla uhri voi saada korvausta tai joiden nojalla omaisuus palautetaan uhrille, määritellään kansallisessa oikeudessa. Keskusrikospoliisi kiinnittää huomiota siihen, että edellä mainitun direktiivin sijaan uhrin eli asianomistajan oikeuksista on direktiivin 2012/29/EU jälkeen säädetty jäsenvaltioiden välillä EU-jäädytysasetuksessa 2018/1805. Jäädytysasetuksen artiklassa 29 säädetään jäädytetyn omaisuuden palauttamisesta uhrille ja 30 artiklassa menetetyksi tuomitun omaisuuden tai tällaisen omaisuuden myynnistä saadun rahan luovuttamisesta, mikä sisältää myös asianomistajanäkökulman. Asetukseen liittyneiden jäsenvaltioiden välillä asetus on sellaisenaan velvoittavaa oikeutta, joten Keskusrikospoliisi pitää välttämättömänä, että se huomioidaan myös nyt kyseessä olevan direktiivin valmistelussa.

3 *Pääasiallinen sisältö*

Komission ehdotus (s. 2 - 3)

ARO- ja konfiskaatiodirektiivillä korvattaisiin konfiskaatiodirektiivi (2014/42/EU) ja niin sanottu rikoshyötypäätös (2007/845/YOS). Viimeksi mainitun rikoshyötypäätöksen myötä kumoutuisi myös nykyinen kirjaus siitä, että ARO-toimistojen tiedonvaihto perustuu puitepäätökseen 2006/960/YOS (Euroopan unionin jäsenvaltioiden lainvalvontaviranomaisten välisen tietojen ja tiedustelutietojen vaihdon yksinkertaistaminen). Keskusrikospoliisi kiinnittää huomiota siihen, että direktiivin myötä yhtenäisen tiedonvaihtosääntelyn sijaan ollaan siirtymässä malliin, jossa kukin jäsenmaa huolehtii omista lainsäädäntötoimista. Yhtenäisten käytänteiden muodostumisen kannalta tähän voidaan suhtautua varauksella. Erityisesti Keskusrikospoliisi kiinnittää huomiota siihen, että nykytilannetta vastaavasti direktiivissä tulisi säätää siitä, että tiedonvaihto on mahdollista esitutkintavaiheessa, mutta jo tätä edeltävässä poliisilain mukaisessa tiedonhankinta- ja tiedusteluvaiheessa (criminal intelligence operation). Lisäksi direktiivi laajenisi koskemaan myös konfiskaatiotuomioiden jälkeistä täytäntöönpanovaihetta, joten myös siksi direktiivin sisältämää tiedonvaihdon määritelmää voidaan pitää tärkeänä.

Trilogineuvotteluissa käsiteltäviä muutosehdotuksia

Varallisuuden takaisin hankinnasta vastaavien toimistojen uudet tehtävät pakoterikosten osalta (s. 4)

ARO- ja konfiskaatiodirektiiviluonnosta koskevassa ehdotuksessa sekä sitä seuranneissa neuvotteluissa tulkinnat ja näkemykset hallinnollisten pakoteasioiden ja pakoterikosasioiden hoitamiseksi ovat vaihdelleet. Keskusrikospoliisi toistaa 15.5.2023 hallintovaliokunnalle antamaansa lausunnon keskeisimmän sisällön: ”Keskusrikospoliisi kannattaa sitä, että Asset Recovery Office eli ARO-rikoshyödyn jäljitystoimistolle ei säädettäisi toimivaltuuksia hallinnollisiin sanktio- ja pakoteasioihin, mutta kun kyseessä on pakotteisiin liittyvät rikosasiat, tällöin ARO-toimistoilla kuuluu olla toimivaltaa perustehtävänsä mukaisesti.” Tätä näkemystä puoltaa se, että hallinnollisten ja rikosasioiden toimivaltuudet, prosessit ja täytäntöönpanotoimenpiteet poikkeavat merkittävästi toisistaan.

Perusmuistiossa esille tuodun mukaisesti neuvotteluita käydään myös siitä, pitäisikö toimivaltuuksia olla myös pakoterikosten ehkäisemiseksi, paljastamiseksi ja tutkimiseksi. Keskusrikospoliisi kiinnittää huomiota siihen, että juuri tässä on kysymys rajanvedosta hallinnollisten pakoteasioiden ja mahdollisten paljastettavien pakoterikosten suhteen. Edellä Komission ehdotus -kappaleessa esille tuodun mukaisesti direktiivissä tulisi säätää siitä, että tiedonvaihto on mahdollista esitutkintavaiheessa, mutta jo tätä edeltävässä poliisilain mukaisessa tiedonhankinta- ja tiedusteluvaiheessa (criminal intelligence operation). Tällä jaottelulla puhtaasti hallinnolliset pakoteasiat tulisi

jättää direktiivin ulkopuolelle, kun taas kyseessä on rikokseen liittyvästä tiedustelu- tai esitutkintavaiheesta, pakoteasioiden tulisi sisältyä direktiiviin, kuten myös rikosperusteisen konfiskaation täytäntöönpanon.

Poliisiyhteistyötä koskevat säännökset yleisesti (II luku, s. 4)

Keskusrikospoliisi kannattaa Euroopan parlamentin näkemystä siitä, että ARO-rikoshyödyn jäljitystoimistojen tiedonsaantitoimivaltuuksia laajennetaan. Edellä Suomen kanta -otsikon yhteydessä Keskusrikospoliisi on esittänyt tarkoituksenmukaisuussyin tiedonhankinnan toteuttamista suoraan ja välittömästi, mutta toisaalta osittain myös poliisilain mukaisiin pyyntöihin perustuen riippuen siitä, keneltä ja millaisia tietoja ollaan hankkimassa.

Perusmuistiossa on tuotu esiin muun muassa direktiivin 2019/1153 mukaiset keskitetyt pankkitilirekisterit, jotka tulevat aikanaan mahdollistamaan tilien olemassaolon selvittämisen Euroopan unionin jäsenmaissa. ARO-rikoshyödyn jäljitystoimistoilla tulee olla pääsy kyseisen direktiivin mukaisiin tietoihin. Merkillepantavaa kuitenkin on, että rikoshyödyn jäljittämisen ja poisottamisen kannalta pelkkää tietoa mahdollisista tileistä ei voida pitää riittävänä, vaan ARO- ja konfiskaatiodirektiivissä on tärkeämpää säätää yhtenäisistä toimivaltaperusteista tilien, saldojen ja tilitapahtumien selvittämiseksi ja tietojen hyödyntämiseksi näyttönä. Toisin sanoen neuvotteluissa Suomen kantana tulisi olla, että Euroopan unionin jäsenmaissa myös pankkitilitietoja koskevan tiedonsaannin tulee ilman valtioittain asetettavia lisäedellytyksiä olla yhtä kattavaa ja tehokasta, kuin jo nykyisin Suomessa ja Suomen ARO-toimiston suorittamassa kansainvälisessä tiedonvaihdossa. Keskusrikospoliisi on perustellut tätä aihetta 15.5.2023 hallintovaliokunnalle antamansa lausunnon (UJ 7/2023 vp) kappaleessa: ”5 tiliotetiedot ja tietojen hyödyntäminen näyttönä”.

Keskusrikospoliisi näkemys on, että Euroopan unionin ARO-rikoshyödyn jäljitystoimistojen olemassaolon oikeutuksen tulee direktiivin myötä perustua rakenteellisten ratkaisujen sijaan nimenomaan siihen, että ARO-rikoshyödyn jäljitystoimistoilla on laajat tiedonsaanti- ja tiedonvaihtosäännökset koskien kaikenlaista omaisuutta.

Jäädyttäminen ja menetetyksi tuomitseminen (III luku, s. 4 - 5)

Artiklan 11 mukaisista ARO-toimistoille annettavista kiireellisistä jäädytysvaltuuksista Keskusrikospoliisi on 15.5.2023 lausunut hallintovaliokunnalle seuraavaa:

> ”Direktiiviluonnoksen artikla 11 sisältää ehdotuksen siitä, että omaisuuden jäljitystoimiston tai jäljitystoimistojen ARO-tehtäviä hoitavalle viranomaiselle annettaisiin kiireellisiä jäädyttämisvaltuuksia. Keskusrikospoliisin jo aikaisemmin esittämän mukaisesti lähtökohtana tulee olla, että omaisuus turvataan tehokkaasti ja suoraan kyseistä tarkoitusta varten jo aikaisemmin säädetyillä kansainvälisillä instrumenteilla. Suomessa jäädyttäminen kyetään hoitamaan ripeästi, mutta jos yleisesti tarvetta ilmenee, tällöin tulisi kehittää turvaamista varten jo olemassa olevia ja

nimenomaan tarkoitettuja instrumentteja. Direktiiviluonnoksen sisältämät uudet kiireelliset toimivaltuudet ovat omiaan monimutkaistamaan toimintaa ottaen huomioon tarve turvata epäillyn oikeussuojakeinot kaikissa eri vaiheissa.

Omaisuuden turvaamismenetelmiä kehitettäessä on otettava huomioon myös lisääntyneet kuluriskit viranomaisille. Esimerkiksi Korkeimman oikeuden ratkaisun 2022:75 mukaan vakuustakavarikon osoittautuessa tarpeettomaksi, viranomaisilla on pakkokeinolain 6 luvun 11 §:n mukaisesti oikeudenkäymiskaaren 7 luvun 11 §:ssä säädetty tuottamuksesta riippumaton ankara vastuu vahingosta ja asiassa aiheutuneista kuluista. Keskusrikospoliisin mukaan tämänkaltaisista velvoitteista tulee säätää selkeästi laissa.”

Direktiivin artiklassa 17 säädettäisiin tutkintakeinoista tuomion jälkeisen rikoshyödyn jäljittämisen mahdollistamiseksi. Keskusrikospoliisi kannattaa direktiivin mukaista uudistusta, sillä Suomessa lainvoimaisen tuomion jälkeisiin toimivaltapuutteisiin on kiinnitetty huomiota esimerkiksi Valtakunnansyyttäjänviraston johdolla laaditussa poikkihallinnollisessa, vuosien 2016 - 2020 harmaan talouden ja talousrikollisuuden torjunnan strategian alatyöryhmän raportissa: ”Rikoshyötyyn liittyvien täytäntöönpanotoimenpiteiden tehostaminen lainvoimaisen rikostuomion jälkeen – erityisesti kansainvälisissä asioissa”. Lisäksi poliisi on kiinnittänyt lainvoimaisen tuomion jälkeisiin lainsäädäntöpuutteisiin huomiota myös lainsäädäntöhankkeessa, jossa oli kysymys 19.12.2020 voimaan astuneen asetuksen (EU) 2018/1805 jäädyttämistä ja menetetyksi tuomitsemista koskevien päätösten vastavuoroisesta tunnustamisesta. Asetusta koskevaa hallituksen esitystä (HE 102/2020 vp) tarkasteltaessa huomio kiinnittyi siihen, että esitutkintaviranomaisella ei ole toimivaltuuksia jäljittää ja turvata omaisuutta Suomessa lainvoimaisen tuomion jälkeen - ei kotimaassa, eikä kansainvälisissä tapauksissa.

Direktiivin artikloissa 14 – 16 säädettäisiin laajennetusta hyödyn menettämisestä, ei rikostuomioon perustuvasta sekä selittämättömän omaisuuden konfiskaatiosta. Tältä osin Keskusrikospoliisi on lausunut hallintovaliokunnalle 15.5.2023 seuraavaa:

”Artiklassa 14 säädettäisiin laajennetusta hyödyn menettämisestä, joka on osoittautunut hyödylliseksi jo nykylainsäädännössä. Komissio on esittänyt laajennetun hyödyn soveltamisalan laajentamista. Artiklassa 15 säädettäisiin ei rikostuomioon perustuvasta konfiskaatiosta, jota puoltaisi ainakin kansalliset tehostamistarpeet tuntemattomaksi tai tavoittamattomiin jäävien epäiltyjen konfiskaation mahdollistamiseksi. Nykyisin ongelmallista on rikosasian tai pelkän menettämisseuraamusasian käsittelyn järjestäminen, sillä menettämisseuraamusasiankin vastaaja on Suomen lainsäädännön mukaan pystyttävä haastamaan tuomioistuinkäsittelyyn henkilökohtaisesti. Artiklassa 16 säädettäisiin selittämättömän omaisuuden konfiskoinnista.

Artiklojen yksityiskohtaiset eroavaisuudet eivät ilmene direktiiviluonnoksesta, mutta vaikuttaa siltä, että laajennetun hyödyn tapauksissa eli artiklan 14 tilanteissa käsillä tulee olla liipaisinrikos, kun taas artiklan 16 mukaisessa selittämättömän omaisuuden konfiskoinnissa tällaista esirikosta ei vaadita.

Keskusrikospoliisi kannattaa 14 – 16 artikloissa esitettyjä tehostamistarpeita ja kiinnittää huomiota siihen, että säännösten soveltamiskynnyksiä ei tule nostaa liian korkealle. Rikoshyödyn poisottamista tehostaisi se, että viranomaisten ei aina tarvitsisi aukottomasti osoittaa mistä tietystä rikoksesta selittämätön omaisuus on peräisin. Esimerkiksi jo nykyisin Suomen rikoslaissa laajennetun hyödyn menettämisessä on voimassa ns. käännetty todistustaakka omaisuuden alkuperän suhteen.

Direktiiviluonnoksen ehdotuksen tärkeyttä puoltaa se, että suunnitelmallisten, monimutkaisten sekä kansainvälisten rikosten tekotapojen vuoksi on yhä useammin vaikeaa tai jopa mahdotonta osoittaa, mistä tietystä rikoksesta rikoshyöty on peräisin.”

Perusmuistion mukaan neuvotteluissa on jälleen tuotu esiin ehdotus direktiiviin sisällytettävästä 18a artiklasta (s. 5), jossa säädettäisiin konfiskoitujen varojen käyttämisestä yleisen edun mukaisiin tai sosiaalisiin tarkoituksiin. Keskusrikospoliisi kantana on ollut, että rikoshyötynä valtiolle tuomitut varat tulisi ohjata valtion budjettiin, jolloin varojen käytöstä päättäisi jatkossakin eduskunta. Tätä toimintatapaa puoltaa myös edellä käsitelty uhrin eli asianomistajan vahingonkorvausnäkökulma, sillä usein kysymys ei ole pelkästään valtiolle konfiskoitavasta rikoshyödystä. Suomessa tuomioistuin voi rikoshyödyn konfiskoimisen sijaan päättää, että rikoslain 10:2,6 mukaisesti hyötyä ei tuomita menetetyksi siltä osin kuin se on palautettu tai tuomittu taikka tuomitaan suoritettavaksi loukatulle vahingonkorvauksena tai edunpalautuksena. Keskusrikospoliisin katsoo, että direktiiviehdotuksen sisältämät uudet menettelytavat istuisivat huonosti Suomen oikeusjärjestelmään.

Perusmuistiosta (s. 5) ei ilmene, mitä neuvotteluissa on ehdotettu säännöiksi tilanteisiin, joissa omaisuus on peräisin kolmansista valtioista. Keskusrikospoliisi katsoo, että jäsenmaille tulisi jättää omaa harkintavaltaa päättää maakohtaisista menettelyistä kolmansien maiden suhteen. Tätä puoltaa se, että direktiivissä tulisi pikemminkin säännellä toimintatavoista direktiiviin liittyvien EU-jäsenmaiden välillä. Omaisuuden palauttaminen kolmansiin maihin liittyy myös edellä käsiteltyyn rajanvetoon siitä, koskisiko direktiivi myös hallinnollisia pakoteasioita vai puhtaasti rikosperusteisia pakoterikoksia ja niiden torjuntaa. Omaisuuden palauttamista koskevat säännöt ja toimintatavat poikkeavat huomattavasti toisistaan riippuen siitä onko kysymyksessä hallinnollinen sanktio/ pakoteasia vai rikosasia.

Perusmuistiosta ei ilmene mitä neuvotteluissa on tarkoitettu direktiiviluonnoksen 18b artiklalla (s. 5) eli yleisön oikeudesta osallistua menettelyyn, joten Keskusrikospoliisi ei ota kantaa kyseiseen asiakohtaan.

Muut säännökset (s. 6)

Direktiiviluonnoksen 26 artiklassa säädettäisiin keskusrekistereistä. Keskusrikospoliisi on hallintovaliokunnalle 6.10.2022 toimittamassaan lausunnossa (U 73/2022 vp) todennut:

> ”Artiklassa 26 esitetään keskitettyjen jäädytettyä ja menetetyksi tuomittua omaisuutta koskevien rekisterien perustamisesta. Suomessa eri viranomaisten rekisterit eivät keskustele keskenään ja eri viranomaisilla ei ole pääsyä toistensa rekistereihin. Ottaen huomioon Suomessa viranomaisten tehtävien jakautuminen, yhtenäisen rekisterin perustaminen voisi olla teknisesti haastavaa ja kallista. Koska Suomessa toimivaltaiset viranomaiset kirjaavat ja vastaavat pakkokeinoin turvatun omaisuuden säilyttämisestä, Keskusrikospoliisi ei näe tarvetta yhtenäisen rekisterin perustamiselle.”

Perusmuiston mukaan (s. 6) neuvotteluita käydään myös kerättävistä tilastotiedoista. Keskusrikospoliisi näkemyksen mukaan neuvotteluiden kuluessa esitetyt lisävaatimukset yksityiskohtaisista tilastointikäytänteistä eivät vaikuta tuottavan lisäarvoa. Esimerkiksi esitutkintavaiheessa turvatun omaisuuden tarkan arvon selvittämisen sijaan merkitystä on pikemminkin konfiskaatiotuomion jälkeisellä tosiasiallisella omaisuuden realisointiarvolla. Myös niin kutsuttujen väliaikaismyyntien määrän seuraaminen vaikuttaa tarpeettomalta ottaen huomioon esimerkiksi pakkokeinolain 7:13,3 -momentin, jonka mukaan pääsääntönä on, että takavarikon kohde on säilytettävä sellaisenaan ja sitä on hoidettava huolellisesti.

Direktiivin artiklassa 27a säädettäisiin yhteistyöverkostoista. Perusmuistiossa (s. 6) tässä yhteydessä on mainittu ARO eli omaisuuden jäljitystoimisto sekä AMO eli omaisuuden hallinnointitoimisto. Keskusrikospoliisi toteaa, että ARO-toimistojen välillä on jo vuosia tehty yhteistyötä ja järjestetty kokouksia. Perusmuistiosta ei kuitenkaan ilmene edellyttääkö direktiivi AMO-toimistojen perustamista jäsenvaltioihin. Keskusrikospoliisi on 15.5.2023 hallintovaliokunnalle laatimassaan lausunnossa todennut, että Suomessa pakkokeinoin turvatusta omaisuudesta huolehditaan jo nykyisin hyvin, jonka vuoksi huolellisen hallinnoinnin näkökulmasta uudenlaisen varallisuudenhoitotoimiston perustamiselle ei ole tarvetta.

4 *Taloudelliset vaikutukset* ja kehittämisen painopisteistä

15.5.2023 Keskusrikospoliisin hallintovaliokunnalle toimittaman lausunnon mukaisesti: ”Keskusrikospoliisi suhtautuu varauksellisesti komission esittämiin toiminnan tehostumista koskeviin arvioihin ainakin Suomessa, ottaen huomioon sen, että kotimaassa rikoshyödyn jäljittämistä ja poisottamista on kehitetty pitkäjänteisesti jo 1990-luvun puolivälistä alkaen.

Keskusrikospoliisi kiinnittää huomiota siihen, että rakenteiden sijaan rikoshyödyn jäljittämisen ja poisottamisen kehittämisen painopisteen tulisi olla tehokkaammissa toimivaltuuksissa sekä yhdenmukaisissa ja kattavissa kansainvälisissä tiedonvaihtosäännöksissä, joihin ei valitettavasti ole kiinnitetty tarpeeksi huomiota direktiiviluonnoksessa.”

Keskusrikospoliisin päällikkö
Poliisineuvos Robin Lardot

Rikoskomisario
Valtakunnallinen rikoshyötykoordinaattori
Suomen Asset Recovery Office -toimiston esimies Kai Lakio

Automaattisesti päivittyvä allekirjoitusfraasi. Älä poista tätä kenttää, jos allekirjoitat asiakirjan sähköisesti.